

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie o sygn. akt I Ns 776/14 z wniosku J. W. (1) z udziałem W. M. (1), A. M. (1), K. T., A. T., R. L., C. W., Gminy M. Z., M. M. (1), T. Z., M. G., J. S., J. P. (1), T. K. i T. P. o zasiedzenie:

1. stwierdził, że J. W. (2) nabyła przez zasiedzenie:

a) własność udziału wynoszącego 1/6 należącego do M. T. (1) do nieruchomości oznaczonej numerem ewidencyjnym jako działka numer (...) położonej w Z. przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy w Zgierzu, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi zbiór dokumentów ZD numer 517, z dniem 26 września 1985 roku,

b) własność udziału wynoszącego 1/6 należącego do S. G. do nieruchomości oznaczonej numerem ewidencyjnym jako działka numer (...) położonej w Z. przy ulicy (...), dla której Sąd Rejonowy w Zgierzu, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi zbiór dokumentów ZD numer 517, z dniem 06 maja 1985 roku,

1. oddalił wniosek w pozostałej części,

2. zasądził od J. W. (2) na rzecz W. M. (1) i A. M. (1) łącznie kwotę 1.217,00 złotych tytułem kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenie, że: J. M. (1) był właścicielem nieruchomości położonej w Z. pomiędzy ulicą (...) (obecnie Piłsudskiego), a C.. Działka podzielona była na dwie części torami kolejowymi. Jedna z części od strony ulicy (...) była zabudowana. Nieruchomość była ogrodzona od ul. (...). Od ul. (...) działka nie jest ogrodzona. Część nieruchomości od ulicy (...) do torów w 1/3 na szerokości 6-7 redli i długości ok. 200-300 m uprawiał A. C. – syn J. M. (1). Na działce sadił ziemniaki, buraki, siał zboże i saladerę dla królików.

A. C. trzymał kury, kaczki, nutrie i świnię. Do pracy na roli pożyczał konia od rodziny albo od znajomych. Uprawy wykorzystywał m.in. na karmę dla zwierząt.

Z płodów rolnych np. ze zbioru warzyw korzystała cała rodzina A. C.. A. M. (2) pomagała ojcu A. C. kopać ziemniaki do końca lat 70-tych. Potem przeszła operację po której nie mogła pracować fizycznie na roli. W. M. (1) w młodości również pomagał na roli A. C.. Po A. C. przedmiotową działkę uprawiał jego zięć H. M. – mąż córki A. A. (1) M..

W 1969 r. H. M. i A. M. (2) dobudowali do istniejącego budynku na ul. (...) nową część. A. M. (2) mieszka tam do dziś.

W latach 1986-1987 H. M. wydzierżawił działkę na okres ok 10 lat. Najpierw ojcu W. P.. Uprawiał on ziemię, która rozpoczynała się w pobliżu torów kolejowych relacji Ł. – K.. Przedmiotem dzierżawy był pas ziemi o szerokości ok. 14-15 metrów. W tym okresie czasu H. M. osobiście uprawiał pas ziemi o szerokości ok. 5 metrów na długości 200 metrów. Na pozostałej części siane było zboże. Ziemia była uprawiana początkowo przy pomocy konia pożyczonego od rodziny P. a następnie ciągnikiem pożyczonym od J. P. (2).

Po roku 1997 roku H. M. złamał nogę w biodrze i przestał osobiście pracować w ziemi. Oddał nieruchomość w dzierżawę S. i K. K. (1). Dzierżawcy siali żyto. Po śmierci K. K. (1) ziemia nie była uprawiana.

H. M. opłacał podatki od nieruchomości, a po jego śmierci podatki płacili A. M. (2) i W. M. (1). H. M. płacił podatki od 1/3 całości działki czyli ok. 1.600 m² od roku 2001.

Od 2001 r. na wniosek H. M. prowadzone były dwa osobne konta podatkowe dla działki numer (...) ustalane według posiadanych przez współwłaścicieli udziałów, tj. dla H. M. w wysokości 1/3 a dla J. W. (2) i M. T. (2) w wysokości 2/3. W. M. (1) sprzątał działkę ze śmieci.

Spadek po J. M. (1) zmarłym 5 stycznia 1944 r. nabyły dzieci: W. M. (2), K. M. i H. K. (1) po 1/3 każde z nich.

Spadek po H. K. (1) zmarłej 12 sierpnia 1947 r. nabył syn K. K. (2) w 3/4 częściach i mąż W. K. w 1/4 części.

Spadek po W. M. (2) zmarłym 19 czerwca 1951 r. nabyły dzieci H. M., C. M. i B. M. (1) oraz żona B. M. (1) po 1/4 części.

Spadek po B. K. nabyli mąż J. K. i córka R. L..

Spadek po J. K. nabyła w całości córka R. L. .

H. M. zmarł w 2011 r., pozostawiając po sobie żonę A. M. (1) i syna W. M. (1).

W dniu 25 sierpnia 1955 r. K. M., W. K. i K. K. (2) sprzedali na rzecz S. i I. małżonków G. udział 2/3 w nieruchomości położonej w Z. od ul. (...) do ul. (...) o obszarze 84 ary z zabudowaniami. W treści aktu wskazano, że przedmiotowa nieruchomość podzielona jest na dwie nierówne części torami kolejowymi, przy czym mniejsza jest zabudowana, zawiera 28 arów i położona jest od torów kolejowych do ul. (...), zaś większa położona jest od toru kolejowego do ulicy (...) i zawiera 56 arów.

Pozostały udział 1/3 w powyższej nieruchomości należał do B. M. (1) (żony W. M. (2)), B. K. (córki B. i W. M. (2)), H. M. (syna B. i W. M. (2)) i C. W. (córki B. i W. M. (2)) w udziałach po 1/4.

Dla nieruchomości położonej pomiędzy ulicą (...) a torami kolejowymi w Sądzie Rejonowym w Zgierzu prowadzony jest zbiór dokumentów Zd 517. Nieruchomość oznaczona została jako działka nr ew. 501 położona na ul. (...).

Małżonkowie G. sami uprawiali działkę oznaczoną nr ewidencyjnym 501. W ewidencji gruntów figurowali jako użytkownicy nieruchomości położonej na ul. (...).

M. T. (1), siostra wnioskodawczynie wyprowadziła się do W. w 1954 r. Była skonfliktowana z wnioskodawczynią od śmierci rodziców. J. W. (2) uważała bowiem, że nieruchomość powinna należeć do niej z uwagi na fakt, że M. T. (1) otrzymała od rodziców mieszkanie w W.. M. T. (1) nie interesowała się przedmiotową nieruchomością. Nie wykonywała na niej żadnych prac, nie partycypowała w opłatach publicznoprawnych.

W dniu 29 września 1972 roku wnioskodawczynie wystąpiła z wnioskiem do Prezydium Powiatowej Rady Narodowej Wydział (...) i Leśnictwa w Ł. o wydanie wnioskodawczynie dokumentu własności działki o pow. 0,56 ha położonej w Z. przy ulicy (...) z uwagi na zamiar budowy domu jednorodzinnego przez wnioskodawczynię na tej nieruchomości. Przesłuchana w charakterze świadka wnioskodawczynie w dacie 8 września 1980 roku zeznała, że wspólnie z siostrą, która mieszka w W. użytkuje tę działkę i ma uregulowany stan prawny i w związku z tym nie wnosi o wydanie aktu własności ziemi.

Spadek po S. G. zmarłym 5 maja 1965 r. nabyli na podstawie ustawy: żona I. G. oraz córki J. W. (2) i M. T. (1) po 1/3 części spadku każda z nich.

Spadek po I. G. zmarłej 25 września 1965 r. nabyły córki J. W. (2) i M. T. (1) po 1/2 części spadku każda z nich.

Po śmierci rodziców nieruchomością zajmowała się J. W. (2). Po śmierci rodziców J. W. (2) wydzierżawiła działkę K. O..

Następnie w 1969 r. wydzierżawiła działkę S. M., który jako dzierżawca uprawiał tę ziemię do 2000 roku. Do 2001 r. J. W. (2) opłacała podatek od powierzchni 4.759 m², a po tej dacie od 3.100 m².

M. T. (1) zmarła 22 września 2007 r. Spadek po niej nabyli K. T. i A. T..

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że zasiedzenie jest pierwotnym sposobem nabycia własności rzeczy przez upływ czasu.

Dla przyjęcia, iż skutek w postaci zasiedzenia nastąpił koniecznym jest stwierdzenie ziszczenia się dwóch kumulatywnych przesłanek, a mianowicie posiadania oraz upływu przewidzianego w ustawie terminu. Przy czym posiadanie prowadzące do zasiedzenia musi mieć samoistny oraz nieprzerwany charakter.

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni wniosła o stwierdzenie zasiedzenia udziału w nieruchomości przysługującego pozostałym współwłaścicielom.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż jest możliwe zasiedzenie udziału we współwłasności nieruchomości, w tym udziału przysługującego jednemu ze współwłaścicieli przez drugiego współwłaściciela. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 czerwca 2010 roku (III CSK 300/09, Lex numer 852670), posiadanie właścicielskie całej rzeczy przez współwłaściciela wyłącznie dla siebie i z wolą odsunięcia od realizacji praw do tej rzeczy innych współwłaścicieli jest możliwe, jednak wymaga, żeby współwłaściciel żądający stwierdzenia zasiedzenia idealnego udziału innego współwłaściciela udowodnił, że zmienił (rozszerzył) zakres swego samoistnego posiadania ponad realizację uprawnienia z art. 206 k.c. i uzewnętrznił tę zmianę wobec współwłaścicieli. Zastosowanie w takim wypadku domniemania z art. 339 k.c. wymaga wykazania przez współwłaściciela, że posiada rzecz ponad swoje prawo wynikające ze współwłasności.

Zgodnie z art. 206 k.c., każdy ze współwłaścicieli jest uprawniony do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli.

Z charakteru współwłasności wynika uprawnienie do współposiadania w zakresie nie wyłączającym pozostałych współwłaścicieli (art. 206 k.c.). Uprawnienie to wynika z prawa współwłasności jako prawa własności przysługującego niepodzielnie kilku osobom (art. 195 k.c.). Prawo to cechuje jedność przedmiotu własności, wielość podmiotów i niepodzielność samego prawa. Niepodzielność prawa wyraża się w tym, że każdy ze współwłaścicieli ma prawo do całej rzeczy. Posiadanie rzeczy przez współwłaściciela jest zatem posiadaniem właścielskim i samoistnym, stanowi bowiem realizację jego niepodzielnego prawa do rzeczy. Oznacza to, że z faktu posiadania rzeczy przez współwłaściciela wynika jedynie, iż korzysta on z tej rzeczy zgodnie z przysługującym mu prawem. (postanowienie SN z 20 września 2012 r., IV CSK 117/12, LEX nr 1230156).

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 24 maja 2013 r. (V CSK 269/12, LEX nr 1365760), artykuł 339 k.c. nie może posłużyć jako podstawa domniemania samoistności posiadania przez współwłaściciela nieruchomości w zakresie udziałów innych współwłaścicieli, ponieważ co do zasady posiadanie całości rzeczy stanowi jedno z uprawnień współwłaściciela (art. 206 k.c.). Posiadając rzecz współwłaściciel realizuje prawo, które mu przysługuje. Samoistne posiadanie w zakresie udziału innego współwłaściciela, które może doprowadzić do zasiedzenia tego udziału, wymaga ujawnienia woli wyjścia poza własne prawa i wkroczenia w zakres zastrzeżony dla innego uprawnionego. Wykazanie aktywności potwierdzającej wolę wyłączenia innych współwłaścicieli od posiadania wymaga więc przeprowadzenia pozytywnego dowodu przez współwłaściciela posiadającego rzecz, a nie powołania się na domniemanie prawne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w cytowanym orzeczeniu z 20 września 2012 r., niewykonywanie prawa posiadania przez innego współwłaściciela nie uprawnia do wniosku, że współwłaściciel posiadający przejął rzecz w samoistne posiadanie w zakresie jego uprawnień. Inaczej mówiąc, jeżeli inny współwłaściciel nie wykonywał swojego współposiadania, nie oznacza to, że posiadacz całości wykonywał swoje prawo do przysługującej mu idealnej części nieruchomości, a w stosunku do pozostałej był posiadaczem samoistnym. Takiemu traktowaniu stosunku współwłasności sprzeciwia się wspomniany art. 206 k.c.

Zdaniem Sądu Rejonowego wnioskodawczyni nie wykazała, w sposób jednoznaczny, aby wykonywała przysługujące jej uprawnienia względem nieruchomości ponad przysługujący jej udział w zakresie udziału rodziny M.. Jak ustalono

w toku postępowania, A. C., a następnie H. M. i jego syn W. M. (1) korzystali z pasa gruntu o szerokości 7 redlin znajdującego się za torami do roku 1997. Pozostała część nieruchomości na szerokości ok. 14 metrów, uprawiana była przez osoby trzecie- dzierżawców, za zgodą H. M.. Okoliczności co działo się na nieruchomości po roku 1997 są nie istotne dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, że nie są objęte wnioskiem. W tak ustalonym stanie faktycznym, wniosek o stwierdzenie zasiedzenia w zakresie udziału 1/12 H. M., 1/12 udziału C. M., 1/12 udziału B. M. (1) oraz 1/12 udziału B. M. (1) należało zatem oddalić.

Inaczej zdaniem Sądu Rejonowego, sytuacja wygląda w odniesieniu do udziału siostry wnioskodawczynie M. T. (1). W 1954 r. wyprowadziła się ona do W. i nie interesowała się ani nie zajmowała się nieruchomością. Kluczowym jest jednak, że wnioskodawczynie zmanifestowała wobec otoczenia, iż przysługuje jej własność nieruchomości również w zakresie udziału M. T. (1). Mówiła o tym wprost swojej siostrze i córce. Uważała, że należy jej się własność nieruchomości z wyłączeniem siostry, gdyż M. T. (1) otrzymała od rodziców mieszkanie w W.. Wnioskodawczynie podejmowała zatem wszelkie decyzje odnośnie nieruchomości i opłacała podatki z wyłączeniem siostry.

Stosownie do przepisu art. 172 k.c., posiadacz nieruchomości niebędący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (zasiedzenie); po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Przy czym, iż w/w terminy zostały wprowadzone do kodeksu cywilnego ustawą z dnia 28 lipca 1990 roku (Dz. U. nr 55 poz. 321). Poprzednio (od dnia wejścia w życie Kodeksu cywilnego 1 stycznia 1965 r.) były one krótsze i wynosiły odpowiednio dziesięć i dwadzieścia lat.

W niniejszej sprawie bieg zasiedzenia odnośnie udziału należącego do S. G. rozpoczął się w dniu 6 maja 1965 r. po jego śmierci. Niewątpliwie przy tym wnioskodawczynie posiadała nieruchomość z wyłączeniem pozostałych współwłaścicieli

w złej wierze, gdyż wiedziała, że przysługuje im udział we współwłasności nieruchomości. Termin zasiedzenia wynosił zatem 20 lat i w zakresie udziału wynoszącego 1/6 należącego do S. G. upłynął 6 maja 1985 r. Odnośnie udziału M. T. (1) bieg terminu zasiedzenia rozpoczął się 26 września 1965 r. i upłynął 26 września 1985 r.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. Interesy wnioskodawcy jak i uczestników były bowiem sprzeczne. Uwzględnienie wniosku spowodowałoby bowiem zmniejszenie uprawnień W. M. (1) i A. M. (1). Wobec jego oddalenia, należało zatem zasądzić na rzecz wskazanych uczestników poniesione przez nich koszty postępowania, w tym: 1.200 zł wynagrodzenia pełnomocnika (§ 8 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461) i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Apelację od powyższego postanowienia wniosła wnioskodawczynie, zaskarżając je w zakresie punktu 2 i 3. Rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego skarżąca zarzuciła:

a) obrazę prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść orzeczenia tj.

- art. 244 § 1 k. p. c w zw. z art. 233 § 1 k. p. c w zw. z art. 13 § 2 k.p.c poprzez pominięcie treści dokumentów w tym o charakterze urzędowym, w ocenie wniosku o zasiedzenie udziału H. , C., B., B. z rodziny M., z których wynika fakt wykonywania uprawnień właścicielskich przez wnioskodawczynię wobec całej nieruchomości będącą przedmiotem wniosku o zasiedzenie (działki nr (...)), przy jednoczesnym uwzględnieniu tych dokumentów w kontekście wniosku o zasiedzenie udziału M. T. (1) i S. G. (str. 9 uzasadnienia wyroku) pomimo że odnoszą się one do jednej działki będącej przedmiotem wniosku o zasiedzenie tj :

- zaświadczenia Prezydium Rady Narodowej, Wydziału (...) Leśnictwa dla powiatu (...) i Miasta Z. z dnia 11 grudnia 1972 roku, wskazującego „że rodzice wnioskodawczyni I. i S. G. użytkowali działkę rolną o pow. 0,56 ha od roku 1955 do roku 1965 r. Natomiast od roku 1965 roku działkę tę użytkują do chwili obecnej O. W. J. córka w/w" (k.479 akt)

- pisma z dnia 8 maja 1998 roku Urzędu Miasta Z. Wydział Geodezji, (...) Gruntami i (...) zawiadamiające J. W. (2) jako „właściciela gruntu położonego” w Z. w rejonie ulicy (...) w przedmiocie spotkania dot. wykupu gruntów przez Miasto Z. (k. 120 akt),

- pisma z dnia 5 stycznia 2001 roku Urzędu Miasta Z. Wydział Geodezji i (...) wskazujący, iż „według pomiarów z 1972 r. powierzchni działki nr (...) w obrębie 113 (ul. (...)) wynosi 4759 m.kw. i że stan ten ogłoszono w dniu 9 maja 1984 roku rodzinie W.” (k. 120 akt);

- zaświadczenia sporządzonego przez Kierownika Miejskiej Pracowni Geodezyjnej z dnia 8 stycznia 1973 roku zaświadczające, iż M. T. (1) i J. W. (2) figurują jako „użytkownicy działki położonej w Z. przy ul. (...)” (k. 178 akt)

- decyzji podatkowych za lata 1974 - 2000 wraz z dowodami zapłaty całości podatku za nieruchomości położoną przy ul. (...) przez J. W. (2) (k.5 akt)

- decyzji podatkowych za lata 2001 - 2002 wraz z dowodami zapłaty podatku za 2/3 nieruchomości położonej przy ul. (...) tj. od pow.0,3173 ha z uwagi na rozpoczęcie uiszczania pozostałej 1/3 podatku przez H. M.(k. 120 akt)

- pisma Urzędu Miasta Z. z dnia 7 października 2013 roku o utworzeniu z inicjatywy H. M. w 2001 r. odrębnego konta podatkowego, który opłacał od tej chwili podatki od 1/3 nieruchomości przy ul. (...) (k. 117 akt)

- art. 227 w zw. z art. 217 § 3 k.p.c w zw. z art. 13 § 2 k.p.c poprzez uznanie, iż dowód z dokumentu prywatnego w postaci umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości z dnia 13 marca 1955 r. (k. 120 akt) i pokwitowania z 19.03.1955 roku (k.120 akt) potwierdzającego pobranie kwoty pieniężnej 3.000 zł m.in. przez H. M. na poczet zapłaty ceny nabycia nieruchomości o pow. 0,56 ha przez małżeństwo G., oraz pokwitowania z dnia 25.08.1955r. potwierdzającego zapłatę całej ceny nabycia nieruchomości wskazanej w akcie notarialnym (6000 zł) przez małżonków G. nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, co spowodowało naruszenie art. 278 § 1 k.p.c. i oddalenie wniosku dowodowego o powołanie dowodu z opinii biegłego grafologa na okoliczność stwierdzenia, iż zostały one podpisane przez H. M., pomimo oczywistej niezbędności tego dokumentu dla oceny treści umowy przyrzeczonej tj. aktu notarialnego Rep. A 912 z dnia 25 sierpnia 1955 roku (oryginał w załączonej do akt ZD nr 517), pozwalającej na ustalenie, że przedmiotem umowy sprzedaży miała być cała działka o powierzchni 0,56 ha za kwotę 6000 zł, a nie jej udział 2/3 i przyczyn formalnego pozostawienia udziału 1/3 w rodzinie M. pomimo pobrania zapłaty, z uwagi na niestawienie się części spadkobierców do umowy przyrzeczonej, a także bierności H. M. względem organów administracji państwowej aż do roku 2000;

- art. 244 k.p.c w zw. z art. 233 § 1 k.p.c w zw. z art. 13 § 2 k.p.c poprzez pominięcie treści dokumentów urzędowych, w których wyrażono zgodę na sprzedaż przez spadkobierców majątku spadkowego po J. M. (1) tj. z nieruchomości rolnej o pow. 0,56 ha położonej „za torami kolejowymi” stanowiącej część ziemi rolnej zmarłego J. M. (1) o łącznej pow. 0,84 ha. w postaci:

-zaświadczenia z dnia 5.08.1955 wydanego przez Prezydium Rady Narodowej w Z. (k.244 akt, oryginał w załączonej do akt ZD nr 517)

- zaświadczenia z dnia 3 sierpnia 1955 r. wydanego przez Prezydium Rady Narodowej Wydziału Finansowego w którym organ oszacował wartość 0.84 ha na kwotę 9.600 zł (.k. 245 akt, oryginał w załączonej do akt ZD nr 517)

- art. 233 § 1 k.p.c w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozpoznania materiału dowodowego i brak konsekwencji w ocenie dowodów będących podstawą ustaleń faktycznych, które w kontekście wniosku o zasiedzenie względem uczestnika A. i W. M. (1) zostały uznane za niewiarygodne bądź nie mające znaczenia, a jednocześnie te

same dowody dotyczące tej samej nieruchomości zostały uznane za wiarygodne w świetle wniosku dot. uczestniczki M. T. (1),

- art. 233 § 1 k. p. c w zw. z art. 13 § 2 k. p. c. poprzez brak wszechstronnego rozpoznania materiału dowodowego i nie dostrzeżenie, iż przedłożone przez W. M. (1) i A. M. (1) decyzje w sprawie wysokości podatku od nieruchomości rzekomo płacone od działki (...) są w istocie dokumentacją odnoszącą się do działki znajdującej się przy ulicy (...)m, a więc tzw. nieruchomości „przed torami” tj. nie będącej przedmiotem wniosku tj. położonej za torami przy ul. (...),

- art. 233 § 1 k. p. c w zw. z art. 13 § 2 k. p. c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie sprzecznie z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego myślenia zeznań świadków przedstawianych przez uczestnika W. M. (1) za wiarygodnych,

pomimo oczywistego braku oparcia ich relacji w istniejącej dokumentacji, oczywistych związków rodzinnych oraz braku podstawowej wiedzy świadków na temat nieruchomości sąsiednich i całości panujących stosunków sąsiedzkich na przedmiotowej nieruchomości, w tym charakteru upraw;

- art. 233 § 1 k. p. c w zw. z art. 13 § 2 k. p. c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dowolne ustalenie na podstawie wybiórczej części materiału dowodowego, że część nieruchomości od ul. (...) do torów w 1/3 na szerokości 6-8 redli i długości 200- 300 m uprawiał A. C.,(co najmniej do końca lat 70 - str. 3 uzasadnienia), a następnie H. M., podczas gdy rozumowanie jest to sprzeczne z treścią dokumentów urzędowych, innych dowodów z dokumentów i zeznaniami świadków przedstawionych przez wnioskodawczynię oraz że płacił on podatki za tę część przed 2001 r. pomimo braku przedstawienia dokumentów na tę okoliczność i niewiarygodnemu tłumaczeniu ich braku zniszczeniem bądź wyrzuceniem,

- art. 233 § 1 k. p. c w zw. z art. 13 § 2 k. p. c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i uznanie na podstawie zeznań świadka W. P. , iż działka w pozostałej części niż 6-8 redlin tj. jej 2/3 powierzchni (o szerokości 14 -15 metrów) była dzierżawiona za zgodą H. M. przez ojca świadka W. P. (strona 3 i 16 uzasadnienia), co powinno skutkować przy spójnej ocenie dowodów oddaleniem wniosku o zasiedzenie udziału należącego do M. T. (1) przez wnioskodawczynię i które to ustalenie pozostaje w oczywistej sprzeczności z zeznaniami uczestników postępowania oraz powołanych przez nich świadków tj. m.in. A. M. (1), W. M. (1), H. K. (2), B. M. (2), którzy wskazywali, iż pozostała część działki była sprzedana rodzinie G. i że osoby te nie posiadają wiedzy, kto i co tam uprawiał,

- art. 233 § 1 k. p. c w zw. z art. 13 § 2 k. p. c. poprzez odmówienie przymiotu wiarygodności zeznań świadków, tj. S. S. (2), S. M., J. M. (2), K. K. (3), E. R. z uwagi na brak spójności w zakresie wskazania przedmiotu uprawy (ziemniaki) (k. 3 uzasadnienia) oraz brak szczegółowego wskazania dat, co jest wymogiem nierealnym w stosunku do części świadków, którzy są osobami w podeszłym wieku, odtwarzających wydarzenia często sprzed 40 -50 lat, które w innym zakresie złożyły obszerne i wiarygodne informacje.

- art. 233 § 1 k. p. c w zw. z art. 13 § 2 k. p. c. poprzez całkowite pominięcie zeznań świadka T. P., osoby całkowicie obcej dla stron postępowania, który poszukując właścicieli działek sąsiadujących z jego nieruchomością ustalił za pośrednictwem innych osób jako właściciela wnioskodawczynię, co dowodzi, iż w świadomości okolicznych właścicieli nieruchomości jako właściciela tej działki funkcjonowała wnioskodawczyni (protokół rozprawy z dnia 20.04.2016 r. str. 4-5 protokołu)

- art. 227 w zw. z art. 217 § 3 k. p. c w zw. z art. 13 § 2 k. p. c poprzez pominięcie dowodu z fotografii przedstawiających przedmiotową nieruchomość częściowo zaoraną pomimo, że zbieżność daty wykonania fotografii nieruchomości oraz daty oględzin wyraźnie wskazywały, iż uczestnik W. M. (1) dokonał tego zaorania na potrzeby oględzin sądowych (s. 8-9 uzasadnienia);

- art. 328 § 2 k. p. c. w zw. z art. 13 § 2 k. p. c. poprzez brak wskazania w treści uzasadnienia orzeczenia powodów odmówienia wiarygodności treści zeznań świadków powołanych przez wnioskodawczynię oraz przyczyn pominięcia dowodów z dokumentów urzędowych oraz treści zeznań części świadków wskazanych przez wnioskodawczynię;

- art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k. p. c. polegające na wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia wyroku w istotnych ustaleniach Sądu, bowiem na str. 2-4 uzasadnienia Sąd raz przyjmuje, iż Rodzina M. użytkowała i zarządzała 1/3, a innym razem, że w ich posiadaniu była cała działka przy ul. (...) (nr 501, str. 3 uzasadnienia), a dalej na str. 6-7 uzasadnienia, iż przedmiotową nieruchomością użytkowali wyłącznie małżonkowie G.", a po śmierci rodziców wnioskodawczyni J. W. (2).

a) obrazą prawa materialnego:

- art. 172 k.c. w art. 6 k. c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, iż wnioskodawczyni nie udowodniła podstawowej przesłanki zasiedzenia jaką jest trwałe posiadanie i wykonywanie uprawnień właścicielskich względem przedmiotowej nieruchomości, pomimo przedłożenia odpowiednich dokumentów o charakterze urzędowym, a także innych źródeł dowodowych potwierdzających fakty wskazane we wniosku.

Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku o stwierdzenie, że J. W. (2) nabyła przez zasiedzenie z dniem 6 maja 1975 roku tj. z uwagi na upływ 10 - letniego terminu 1/12 udziału H. M., 1/12 udziału C. M. oraz 1/12 udziału B. M. (1) żony W. M. (2) oraz 1/12 udziału B. M. (1) córki W. i B. M. (1) we własność nieruchomości o powierzchni 0,479 ha położonej przy ul. (...) w Z., oznaczonej jako działka ewidencyjna nr (...), dla której prowadzony jest przez Sąd Rejonowy w Zgierzu zbiór dokumentów o nr ZD 517. A także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za I i II instancje od uczestników A. i W. M. (1);

Skarżąca wniosła również o rozpoznanie przez Sąd II instancji wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego grafologa zgłoszonego w piśmie pełnomocnika wnioskodawczyni z dnia 15 kwietnia 2015 roku na okoliczność stwierdzenia, czy któryś z podpisów znajdujący się na przedwstępnej umowie sprzedaży nieruchomości z dnia 13 marca 1955 roku oraz pokwitowaniu z marca 1955 roku jest zgodny z podpisem złożonym na akcie małżeństwa przez H. M., a jeżeli tak to który.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Odnosząc się do zarzutu apelacyjnego, naruszenia przez Sąd Rejonowy zasady swobodnej oceny dowodów, stwierdzić należy, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności. Ramy swobodnej oceny dowodów zakreślane są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, reguł logicznego myślenia. Dla skuteczności zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 kpc niezbędne jest wykazanie, że Sąd ten uchybił konkretnym zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego przy ocenie określonego dowodu. Niewystarczające jest przekonanie skarżącego o innej niż przyjął to Sąd doniosłości poszczególnych dowodów i odmiennej ocenie niż ocena Sądu Rejonowego. Skarżący, zdaniem Sądu Okręgowego, w treści apelacji nie wykazał w żaden sposób uchybień Sądu I instancji w zakresie swobodnej oceny dowodów, a w szczególności nie skonkretyzował jakie zasady logiki, czy doświadczenia życiowego oraz w jaki sposób naruszył Sąd Rejonowy przy ocenie poszczególnych dowodów zgromadzonych w sprawie.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za własne. Ustalenia faktyczne Sądu I instancji nie są zresztą co do zasady podważane w apelacji. Skarżąca polemizuje jedynie z oceną tych faktów w zakresie, w jakim Sąd I instancji nie uznał ich za wystarczające do ustalenia, że wnioskodawczyni objęła w posiadanie udziały innych współwłaścicieli i zmanifestowała ten fakt na zewnątrz szczególnie wyraziście i jednoznacznie. W tym miejscu należy wskazać, że art. 233 §1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków. Wobec powyższego Sąd Okręgowy zważył, że zgodnie z wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. zasadą swobodnej oceny dowodów, sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów

według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Dopuszczenie się obraży art. 233 § 1k.p.c. przez Sąd może polegać albo na przekroczeniu granic swobody oceny wyznaczonej logiką, doświadczeniem, zasadami nauki albo też na niedokonaniu przez Sąd wszechstronnego rozważania sprawy. Oparcie oceny sądu na wszechstronnym rozważeniu zebranego materiału powinno przy tym oznaczać uporządkowanie tego materiału i w konsekwencji wskazanie, które z faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy zaistniały bądź nie zaistniały. Istotą oceny dowodów jest wybranie tych, które weszły w skład podstawy rozstrzygnięcia i odrzucenie tych, którym sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Uwzględniając powyższe uwagi Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że ocena dowodów Sądu Rejonowego jest prawidłowa w zakresie, w jakim dotyczy spornej kwestii samoistnego posiadania ponad swój udział a mianowicie posiadania jako samoistny posiadacz udziału H. , C., B., B. z rodziny M. - spadkobierców po W. M. (2), albowiem została dokonana z poszanowaniem wszelkich reguł wynikających z art. 233 §1 k.p.c. Tylko bowiem w przypadku, gdyby zaistniał brak logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdyby wnioskowanie sądu wykraczało poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględniało jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów mogłaby zostać skutecznie podważona (por. wyrok SN z 27.09.2002r, II CKN 817/00, Lex 56906).

Sąd Okręgowy uznał, że zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego w tym art. 233 k.p.c. należy rozpoznać łącznie z zarzutami dotyczącymi naruszenia przez Sąd I instancji przepisów prawa materialnego, tj. art. 6 k.c., art., 172 k.c. Nie jest bowiem możliwe samodzielne dokonanie weryfikacji przeprowadzonej oceny dowodów bez jednoczesnego omówienia prawidłowości ustaleń w zakresie istnienia przesłanek stosowania wymienionych przepisów prawa materialnego. Apelacja wnioskodawczyni w części dotyczącej naruszenia prawa materialnego sprowadza się do kwestionowania rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie, w jakim uznał, iż wnioskodawczyni nie spełniła przesłanek do zasiedzenia udziału w nieruchomości, pomimo przedłożenia odpowiednich dokumentów o charakterze urzędowym, a także innych źródeł dowodowych potwierdzających fakty wskazane we wniosku. Skarżący opiera swoją apelację również na tym, uważa że za błędną ocenę Sądu Rejonowego, iż w realiach przedmiotowej sprawy wnioskodawczyni nie udowodniła, że korzystała z części nieruchomości za torami, z wyłączeniem H. M..

Prawidłowość tego typu oceny Sądu Rejonowego nie może być jednak zwalczana w drodze stawiania zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. a więc błędu w ustaleniach faktycznych. Jest to bowiem kwestia prawidłowości zastosowania prawa materialnego.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się wskazanych w apelacji zarzutów dotyczących postępowania dowodowego o takim charakterze istotności, że mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Należy stwierdzić, że Sąd I instancji nie naruszył art. 227 k.p.c. w zw. z art.. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez uznanie, że dowód z dokumentu prywatnego w postaci umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości z dnia 13 marca 1955 r, i pokwitowania z 19.03.1955 roku, oraz pokwitowania z dnia 25.08.1955 roku nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Podobnie jak dowód z opinii biegłego grafologa na okoliczność stwierdzenia, iż dokumenty zostały podpisane przez H. M., który był to dowód zbędny. Istotna i wiążąca bowiem była treść aktu notarialnego umowy sprzedaży udziału w nieruchomości, do której nie przystąpił H. M.. Sąd Rejonowy prawidłowo zatem oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego grafologa jako zbędny. Przy przyjęciu nawet, że H. M. był stroną umowy przedwstępnej i pokwitował odbiór pieniędzy dnia 19 marca 1955r. to okoliczność ta nie zmienia faktu, że do umowy sprzedaży udziału w nieruchomości z dnia 25 sierpnia 1955 r. w formie aktu notarialnego nie przystąpił. Ponadto należy nie tracić z pola widzenia okoliczności, że H. M. był tylko jednym z czterech spadkobierców po W. M. (2) i brak jest jakichkolwiek dowodów, że podpisując umowę przedwstępną działał w imieniu pozostałych spadkobierców po W. M. (2). Istotne jest bowiem to, że H. M. wymieniony w treści umowy przedwstępnej sprzedaży nieruchomości, nie stanął do aktu notarialnego i nie sprzedał swojego udziału w nieruchomości małżonkom G.. Treść aktu notarialnego – umowy sprzedaży z dnia 25 sierpnia 1955 r i pokwitowania otrzymania należności z tego samego dnia wskazuje na to, że do transakcji sprzedaży udziału 2/3 we współwłasności przedmiotowej nieruchomości doszło ostatecznie pomiędzy K. M., M. M. (2), W. K. i K. K. (2) jako sprzedającymi i małżonkami G. jako kupującymi.

Sąd zaś nie ma obowiązku prowadzenia postępowania dowodowego ponad potrzebę procesową, którą zgodnie z 217 § 3 k.p.c. wyznacza dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych. Gdy okoliczności te zostały dostatecznie wyjaśnione zgodnie z twierdzeniami strony zgłaszającej dowód, jak również gdy dowód jest nieprzydatny dla rozstrzygnięcia sprawy lub został powołany jedynie dla zwłoki, to jego pominięcie jest dopuszczalne (por. wyrok SN z dnia 25 września 1997 r., sygn. II UKN 271/97, wyrok SN z dnia 15 września 2011 r., sygn. II CSK 712/2010, wyrok S.A. w Białymstoku z dnia 28 sierpnia 2013 r., sygn. AUa 202/2013).

Bezzasadny jest również zarzut apelacji dotyczący pogwałcenia art. 328 § 2 k.p.c. Uzasadnienie Sądu Rejonowego co do zasady zawiera wszystkie wymagane wskazanym przepisem elementy, w postaci podstawy faktycznej rozstrzygnięcia to jest faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. W konsekwencji stwierdzić trzeba, że pisemne uzasadnienie kwestionowanego wyroku w pełni realizuje funkcje przypisywane temu dokumentowi, który pełniąc rolę sprawozdawczą przede wszystkim pozwolić ma na zrekonstruowanie rozumowania, jakie wiodło do sformułowania wniosków przyjętych przez orzekający sąd, dla możliwości ich zweryfikowania w toku kontroli instancyjnej. Tak opisanym wymogom odpowiadają pisemne motywy orzeczenia sporządzone przez Sąd Rejonowy.

Wbrew zarzutom apelacji naruszenia art. 172 k.c. w zw. z art. 6 k.c. stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że wnioskodawczyni nie udowodniła, że korzystała z części nieruchomości za torami, z wyłączeniem H. M.. Ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie wyraźnie wynikało, że A. C. a następnie H. M. i jego syn W. M. (1) korzystali z pasa gruntu o szerokości 7 redlin znajdującego się za torami do roku 1997. Pozostała część nieruchomości na szerokości 14 metrów uprawiana była przez osoby trzecie – dzierżawców. Natomiast H. M. przez cały czas czuł się właścicielem przedmiotowej nieruchomości w zakresie swojego udziału. Okoliczność tę potwierdza chociażby pismo skierowane przez H. M. do Urzędu Miejskiego w Z. z dnia 5 stycznia 2001 roku, dotyczące prośby o kierowanie korespondencji podatkowej dotyczącej spornej działki na jego adres (k. 118). Jak i wniosek z dnia 14 grudnia 2000 roku o sprostowanie zapisów w ewidencji gruntów (k. 139).

Należy podkreślić, że nawet przy przyjęciu, że wadliwe były w tym zakresie ustalenia Sądu Rejonowego i że współwłaściciele udziału 1/3 nieruchomości nie interesowali się swoim udziałem, to należy stwierdzić, że wnioskodawczyni nie udowodniła, że zmanifestowała względem tychże współwłaścicieli - spadkobierców po W. M. (2) zmianę charakteru swojego władztwa nad nieruchomością jako współwłaściciela na władztwo wyłącznego właściciela całej działki jako posiadacza samoistnego ich udziału, w sposób widoczny dla pozostałych współwłaścicieli nieruchomości. Wnioskodawczyni w żaden sposób nie zmanifestowała rozszerzenia zakresu władania udziałem uczestników M. we współwłasności nieruchomości oznaczonej jako działka nr (...) i że ma zamiar ich odsunąć od władztwa na udziałem. Nie jest też wystarczająca dla zmanifestowania rozszerzenia zakresu posiadania samoistnego czynność faktyczna polegająca na płaceniu podatku od nieruchomości, która jest realizacją solidarnego zobowiązania publicznoprawnego. To, że wnioskodawczyni opłacała podatek za lata 1974 – 2000 za nieruchomość położoną przy ul. (...) nie świadczy o rozszerzeniu zakresu swojego samoistnego posiadania ponad realizację uprawnienia z art. 206 k.c. Dla skuteczności takiego rozszerzenia wymagane jest aby uczynić to jawnie, czyli zmanifestować je w sposób widoczny dla współwłaściciela i otoczenia. Sama świadomość posiadania samoistnego ponad realizację uprawnienia z art. 206 k.c. nie może być uznana za wystarczającą.

Wydane przez Prezydium Powiatowej Rady Narodowej z dnia 27 marca 1973 roku zaświadczenie o wszczęciu na żądanie J. W. (2) postępowania w sprawie wydania aktu własności ziemi (k. 477), wydane przez Prezydium Miejskiej Rady Narodowej zaświadczenie z dnia 8 stycznia 1973 roku, że pod pozycją 1227 figurują małż. G. tj. M. T. (2) i J. W. (3), jako użytkownicy działki położonej w Z. przy ul. (...), posiadającej ogólnej powierzchni 4.162 m, wydane w dniu 2 grudnia 1972 roku zaświadczenie Prezydium Powiatowej Rady Narodowej zaświadczenie, że ob. I. i S. G. użytkowali działkę rolną o pow. 0,56 ha od roku 1955 do roku 1965, natomiast od roku 1965 działkę tę użytkuje do chwili obecnej J. W. (2), pismo z dnia 5 stycznia 2001 roku dotyczące pomiarów powierzchni działki nie wskazuje w sposób jednoznaczny, że wnioskodawczyni wykonywała przysługujące jej uprawnienia względem nieruchomości

ponad przysługujący jej udział w zakresie udziału spadkobierców po W. M. (2). Ponadto pisma te wnioskodawczyni nie traktowały jako wyłącznej właścicielki nieruchomości tytko odwoływały się do użytkowania działki czyli stanu faktycznego, a nie prawnego nieruchomości. Należy przypomnieć, że wnioskodawczyni jako współwłaścicielka na podstawie art. 206 k.c. mogła posiadać nieruchomość w całości i korzystać z niej.

Jeżeli zaś chodzi o pismo z dnia 8 maja 1998 roku Urzędu Miasta Z. Wydział Geodezji, (...) Gruntami i (...) zawiadamiające J. W. (2) jako „właściciela gruntu położonego” w Z. w rejonie ulicy (...) w przedmiocie spotkania dot. wykupu gruntów przez Miasto Z. (k. 120 akt) to należy stwierdzić, że pismo to nie odwołuje się ono wprost do nieruchomości objętej wnioskiem. Ponadto w piśmie tym Urząd Miasta Z. prosił wnioskodawczynię o stawienie się w urzędzie w dniu 19 maja 1998r. z dokumentami stwierdzającymi prawo własności do nieruchomości, w celu omówienia warunków wykupu. Z pisma tego wynika więc, że urząd miasta miał wątpliwości czy wnioskodawczyni jest właścicielką nieruchomości skoro zobowiązywał ją do przedstawienia dokumentów stwierdzających własność. Na podstawie przedmiotowego pisma nie można wywieść, że wnioskodawczyni była przez urząd miasta traktowana jako wyłączna właścicielka przedmiotowej nieruchomości.

Jak przyjmuje się powszechnie w orzecznictwie nie można wykluczyć zasiedzenia idealnego udziału pomiędzy współwłaścicielami, jednakże konieczna jest do tego zmiana charakteru władztwa, a do takiej zmiany charakteru władztwa konieczne jest wyraźne zmanifestowanie woli władania, w sposób widoczny dla współwłaścicieli (czy też ich spadkobierców) i otoczenia. Należy wówczas uzewnętrznić swą wolę władania konkretnym udziałem. Surowe wymagania wobec współwłaściciela zmieniającego zakres posiadania samoistnego uzasadnione jest bezpieczeństwem stosunków prawnych i ochroną własności, która narażona byłaby na uszczerbek, gdyby współwłaściciel - jak stwierdzono wyżej - uprawniony do współposiadania całości mógł łatwo doprowadzić do utraty praw pozostałych współwłaścicieli, powołując się na zmianę swej woli, a więc elementu subiektywnego. Wymagania te muszą znaleźć swoje odbicie w postępowaniu dowodowym. Ciężar udowodnienia, przez jednego ze współwłaścicieli, że zmienił zakres posiadania samoistnego, spoczywa na nim wraz z niekorzystnymi skutkami, jakie wiążą się z niewykazaniem w sprawie o zasiedzenie tego przymiotu (tak SN w postanowieniu z dnia 20.10.1997 r., II CKN 408/97).

Sąd Okręgowy prezentuje pogląd, że to na wnioskodawczyni spoczywał obowiązek udowodnienia, że w okresie przewidzianym przez ustawę skutkującym zasiedzeniem nieruchomości była samoistną posiadaczką udziału stanowiącego własność spadkobierców po W. M. (2) i uzewnętrzniła tę wolę władania dla siebie. Sąd Okręgowy w pełni podziela pogląd wyrażony w postanowieniu I CSK 55/15 Sądu Najwyższego-Izby Cywilnej z dnia 10-02-2016 zgodnie z którym niewykonywanie prawa posiadania przez innych współwłaścicieli nie uprawnia do wniosku, że współwłaściciel posiadający przejmuje rzecz w samoistne posiadanie w zakresie ich uprawnień. Posiadanie właścicielskie całej rzeczy przez współwłaściciela wyłącznie dla siebie i z wolą odsunięcia od realizacji praw do tej rzeczy innych współwłaścicieli jest możliwe, ale wymaga, aby współwłaściciel żądający stwierdzenia zasiedzenia idealnego udziału innego współwłaściciela udowodnił, że zmienił (rozszerzył) zakres swego samoistnego posiadania ponad realizację uprawnienia przewidzianego w art. 206 KC i uzewnętrznił tę zmianę wobec współwłaścicieli. Zastosowanie w takim wypadku domniemania z art. 339 KC wymaga wykazania przez współwłaściciela, że posiada rzecz ponad swoje prawo wynikające ze współwłasności. Ze względu na szerokie uprawnienia współwłaściciela do rzeczy - konieczne jest wykazanie konkretnych faktów potwierdzających rzeczywiste przejście praw i obowiązków innych współwłaścicieli w sposób pozwalający im dostrzec zmianę.

W świetle powyższego należy uznać, że wnioskodawczyni nie udowodniła, że zmieniła (rozszerzyła) zakres swego samoistnego posiadania ponad realizację uprawnienia przewidzianego w art. 206 k.c. i uzewnętrzniła tę zmianę wobec współwłaścicieli udziału wyrażającego się ułamkiem 1/3 tj. H. M. , B. M. (1), B. K. i C. W., tym samym brak było podstaw prawnych do stwierdzenia zasiedzenia przysługującego spadkobiercom po W. M. (2) wynoszącego 1/3 udziału w ww. nieruchomości na rzecz wnioskodawczyni. Tym samym zarzuty apelacyjne naruszenia art. 6 k.c., i 172 k.c. należało uznać za niezasadne.

Mając powyższe na względzie, zaskarżone rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego uznać należy za prawidłowe.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy w punkcie 1. postanowienia na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Mając na uwadze, że w sprawie nie zostały uiszczone opłaty związane z doręczeniami zagranicznymi oraz wynagrodzenie tłumacza o obowiązku ich uiszczenia Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2016.623 j.t.) w zw. z art. 520 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy obciążył skarżącą jako inicjująca postępowanie apelacyjne nieuiszczonymi kosztami sądowymi w ten sposób, że nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa od skarżącej kwotę 390,08 zł tytułem należnych kosztów sądowych.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 3. postanowienia na podstawie art. 520 § 1 k.p.c. jako że w niniejszej sprawie nie zachodzą żadne okoliczności, które uzasadniałyby odstępianie od podstawowej zasady rozliczenia kosztów postępowania nieprocesowego.